

INGEZONDEN.

DE TARIEVEN DER RIJKSVERZEKERINGSBANK.

De ingezonden stukken van KNEGTERING en HEUFF roepen ons weer de ietwat bewogen tijden van het vorige jaar voor den geest.

In Januari 1922 gingen geruchten, dat de toenmalige tarieven verlaagd zouden worden en ziet, in Augustus d.a.v. werden wij verrast met de bekende besnoeiing. De verontwaardiging was algemeen en ongeveinsd, zoodat de H.O. of misschien wel een andere O. onze belangen zou gaan verdedigen. Afdelingen, die zelfstandig wilden ingrijpen, werden daarvan teruggehouden; door onderhandeling zou alles geregeld worden. Inderdaad zegde de R. V. B. een herziening toe (misschien wel met terugwerkende kracht!) en wijzigde zij het afstandstarief.

Terwijl de verlaging echter in 8 maanden geschiedde, is in de afgelopen 15 maanden verder niets gebeurd, dan verlaging van de premiën en het uitleenen van aanzienlijke bedragen. Voor het zoeken, laat staan het vinden, van een billijker vergoeding was geen tijd. Of was het bestuur der R. V. B. misschien bevreesd, dat een verhooging van het tarief sommige artsen weer / 10000.— per jaar alleen van de R. V. B. zou doen trekken, zooals dat vroeger was, blijkens een polemiekje in het *Handelsblad* destijds.

Ligt het nu niet op den weg van een van onze vele O's, of misschien wel van alle tegelijk, bij de R. V. B. op wat spoed aan te dringen? Of zullen wij maar liever een A(nti) W(illekeur) O(rganisatie) oprichten? Deze kan dan meteen klachten als van HEUFF c.s. in haar archief opbergen.

Sappemeer, 25 October 1923.

PH. TAK.

HET RAPPORT OVER ÉÉN GEMEENSCHAPPELIJKEN GENEESKUNDIGEN DIENST VOOR DE SOCIALE VERZEKERINGSWETTEN.

Door ziekte nam ik eerst thans kennis van een stukje van dr. P. H. VAN EDEN over genoemd rapport in het nummer van 9 Juni 1923. Zonder dat mijn naam wordt genoemd, maar zóó duidelijk, dat iedereen weet, dat ik word bedoeld, immers slechts één ambtenaar der R. V. B. was lid dier commissie, wordt mij een opvatting, en wel een „zeer eigenaardige”, toegedicht, n.l. „dat de geheele medische afdeling der R. V. B. behoorde te verdwijnen”.

Het spijt mij voor dr. VAN EDEN, dat hij dit schreef; immers hij kon beter weten. Hij kon weten, dat ik alleen van oordeel ben, dat een reorganisatie van den geheelen dienst der R. V. B. wenschelijk en mogelijk is, ook indien deze dienst afzonderlijk blijft bestaan, waarbij inkrimping van het aantal geneeskundige ambtenaren, in hoofdzaak bij de medische afdeling, mogelijk is, met de gevolgen, dat er sneller en goedkooper zou gewerkt kunnen worden; en met dit oordeel stemmen zeer velen mijner collega's in.

Het kwam mij wenschelijk voor dit feit alsnog vast te leggen.

Amsterdam, 26 October 1923.

D. BROCX.

BESTRIJDING DER TUBERCULOSE DOOR DEN HUISARTS.

Ik had op bovenstaand onderwerp niet in dit *Tijdschrift* willen ingaan, maar wordt door DE CASPARIS uit mijn tent gelokt, daar hij in het vorig nummer het consultatiebureau te Amsterdam in de discussie betreft. Wat door hem over de handelwijze van dit consultatiebureau wordt gezegd, is ten eenemale onjuist, hetgeen ik meen te moeten toeschrijven aan het feit, dat DE CASPARIS zijn wetenschap blijkbaar uitsluitend van zijn patiënten heeft verkregen. Het spijt mij

dat hij nog geen gelegenheid schijnt te hebben gehad zich van den werkelijken toestand op het consultatiebureau en van de daar gebruikelijke gedragslijn tegenover de huisartsen persoonlijk op de hoogte te stellen, waartoe ik hem bij dezen gaarne uitnoodig.

De gedragslijn tegenover de huisartsen acht ik voor het slagen van het consultatiebureau van zóó buitengewoon veel belang, dat ik die in het Staatscommissie-rapport uitvoerig heb uiteengezet. De verdraaide feiten wil ik daarom recht zetten.

Wat de bewering betreft, dat het consultatiebureau (ook zonder toestemming van den huisarts) patiënten in onderzoek neemt, kan ik hem mededeelen, dat in 1922 op 4863 nieuwe patiënten slechts 98, die uit eigen beweging kwamen of 2 pCt., tot het onderzoek werden toegelaten; het overgrootste deel van dezen beweerde geen dokter te hebben. Ook voor het onderzoek van de gezinsleden van een lijder aan open tuberculose wordt na het onderzoek van den eersten patiënt aan den huisarts een algemeene toestemming gevraagd, waarop echter nooit antwoord wordt ontvangen.

Dat het publiek een periodiek onderzoek (om de drie tot zes maanden) eventueel gepaard met een advies over korter werken of vroeger naar bed gaan, voor behandeling aanziet, wil ik nog daarlaten, maar het is mij onbegrijpelijk, dat DE CASPARIS, die overigens blijk geeft een juist verschil tusschen behandeling en bestrijding te kunnen maken, dergelijke patiënten in hun meening sterkt en hun gelijk geeft, dat zij niet in een ziekenfonds gaan. Dit gaat lijnrecht in tegen de pogingen, die wij jarenlang doen om alle patiënten, die op het consultatiebureau komen, in een ziekenfonds te krijgen of anders geneeskundige hulp van de gemeente te verschaffen.

Het consultatiebureau „bepaalt” zeer zeker wie in een ziekenhuis of in een sanatorium opgenomen zullen worden, in het eerste geval krachtens machtiging van den gemeentelijken geneeskundigen dienst, in het tweede geval, omdat het het consultatiebureau is, dat het geld voor de sanatoriumverpleging moet bijebrengen. De voorstelling echter, alsof dit een ingrijpen in de behandeling van den huisarts is, zonder diens voorkennis, is onjuist. Een dergelijke behandeling wordt in den brief, welken wij aan de huisartsen na het onderzoek schrijven, in overweging gegeven en de ziekenhuisopneming geschiedt zelfs niet, alvorens de patiënt met een briefje van zijn huisarts is teruggekomen. Ik betreur het, te moeten bemerken, dat de bijna 5000 brieven, die wij jaarlijks aan de huisartsen schrijven, bij enkelen van hen zoo weinig waardeering vinden en tot zulke averechtsche voorstellingen aanleiding kunnen geven.

Zooals DE CASPARIS den patiënt gelijk gaf, die niet in een ziekenfonds wilde gaan, omdat hij het consultatiebureau bezocht, kan ik mij indenken in den gedachten-gang van dien anderen patiënt, die het oordeel van het consultatiebureau op hooger prijs stelt dan dat van een huisarts, die niet meer weet te behandelen dan het consultatiebureau zoogenaamd zou doen.

Ik stem overigens met den schijver volkomen in, wat betreft zijn waardeering van de behandelingsmethoden voor de bestrijding der tuberculose als volksziekte. De door ROSELAAR genoemde methoden van collapstherapie mogen voor de genezing van een enkeling beteekenis hebben, ze op den voorgrond te schuiven als „de” wijze om de tuberculose als volksziekte te bestrijden is een volkomen miskennen van de groote sociale taak, welke de tuberculosebestrijding heeft. Door dien collega wordt in tegenstelling met DE CASPARIS aan de consultatiebureaux verweten, dat zij juist niet behandelen!

„On ne peut contenter tout le monde et son père!”

Amsterdam, 28 October 1923.

M. R. HEYNSIUS VAN DEN BERG.